

sig nødvendigt at benytte den. Hvorledes dette Beløb senere skal komme ind, yttres Ministeriet sig ikke videre om. Der er foreslaaet af det veterinaire Sundhedsraad, at Udgiften deels skalde liges paa Landet, hvorved vel menes Island, og desuden, at der skalde foranstaltes en Collect over hele Landet, hvorved jeg formener, at det veterinaire Sundhedsraad har tænkt sig Danmark; men dette Sidste er Noget, som jeg haaber vil blive gjort overskødt ved Rigsdagens Indskriden, da den vel neppe, saa forekommer det mig, kan være bekjendt at lade udgaae en Collect for vore Brødre deroppe, der ere i saa stor Nød. Ministeriets Forlangende gaaer, som sagt, ud paa, at der stilles til dets Raadighed en saadan Sum, som her er foreslaaet. Naturligviis kan Udvalget ikke tilraade Thinget at tage noget Ansvar paa sig med Hensyn til Pengenes Anvendelse i Detaillen; det er Noget, som ganske maa overlades til Ministeriet, og derfor har Udvalget tilladt sig at tilraade det høitærede Thing at bevilge Summen paa den Maade, at der i § 14 opføres en ny Post 22, saalydende: I Anledning af Faareffab paa Island stilles til Ministeriets Disposition en Sum af indtil 30,000 Rb.

Kraiberg: Det vilde vistnok være meget ønskeligt, som jeg allerede under Finantslovens 2den Behandling bemærkede, om de i lang Tid bebudede og med Længsel ventede Lønningslove endelig kunde udkomme, og det glæder mig som Medlem af det Udvalg, der har at bedømme disse Love, at turde udtale, at dersom de ikke tilendebringes i indværende Session, saa vil Ansvarret derfor ikke hvile paa Udvalget. Derimod kan jeg ikke indrømme, at Forhøielsen af en enkelt Lønning eller Tilstaaelsen af et personligt Tillæg i mindste Maade skalde kunne standse Lønningsloven eller komme i Strid med disse. Jeg mener nemlig, at om man end giver nok saa mange og hvilke som helst Lønningslove, saa vil der altid kunne indtræde Tilfælde, hvor enten en større Trang eller en særdeles Dygtighed maa bevæge en

ten Regjeringen eller enkelte Rigsdagsmænd til at fremkomme med Andragender i saadan Retning, hvad enten det nu skeer ved Finantsloven eller ved specielle Love. Det Forslag, som jeg har tilladt mig at stille i Forening med det i Forretningsordenen bestemte Antal Medlemmer af Thinget, deler sig i to Punkter. Det første Punkt gaaer ud paa at forlange for Overlagen ved Helbredelsesanstalten for Sinds svage i Nørresjælland et personligt Tillæg af 400 Rdr. Jeg kunde udtale mange og, som jeg haaber, sande Ord om den særlige Betsæfkenhed af den Livsopgave, som den vedkommende Person har stillet sig, om den store Dygtighed, hvormed han heldigt stræber at løse denne sin Opgave, og om den Kraft, Nidkjærhed, Ærlighed og Selvopoffrelse, hvormed han røgter sit misfommelige og byrdefulde Kalb; men jeg haaber, at der er saa Mange her i Thinget, som ville være vidende derom, at det kan betragtes som overskødt, og jeg skal derfor indskrænke mig til at erklære, hvad der ikke blot er min Mening, men en Mening, der deles af Alle, der ret kjende Manden og hans Virksomhed, at han er en Mand, der ikke blot har Krav paa Løn, men ogsaa paa Belønning, hvortil Regjeringen har indstillet ham, og jeg haaber, at Thinget vil komme Regjeringen imøde ved at stemme for det personlige Tillæg. Hvad derimod Punkt b angaaer, da skal jeg bemærke, at skjøndt Forslagsstillerne antage om den paagældende Mand, at han ogsaa med stor Dygtighed røgter sit Hverv og paa Grund af den lange Tid, hvori han allerede har været i denne Stilling, kan have Krav paa et personligt Tillæg, er der dog ikke Grunde af saa stor Betydning at ansøre for ham som for Overlagen, og da vi desuden Alle haabe, at Gageslovene snart ville udkomme, hvorigjennem ogsaa hans Stilling vil blive forbedret, saa skal jeg derfor paa samtlige Forslagsstilleres Vegne tage dette Forslag tilbage.

Da Forslaget under Nr. 14 b ikke optoges af Nogen, var det saaledes bortfaldet.